

Front Porch Evangelism

KAUSALYA (KAUSIE) SAMUEL WHITE

CHRISTIANS OFTEN FIND EVANGELISM difficult to understand, let alone do, and try to avoid it. It is also a scary word for many. Evangelism is assumed to be the responsibility of the pastor or other church “professionals.” These attitudes do not have to be if and Christians can be shown that effective evangelism can be done from one’s own home.

Kamalam and her husband, a former bishop, settled in a small village in South India following their retirement. As the wife, daughter, and granddaughter of ministers, evangelism was of second nature to her. During her active days of professional ministry, she did well-planned evangelism among the Christians and non-Christians. Did this stop after retirement? Not for Kamalam!

Her evangelism did not stop even after her husband died. In India, it is very difficult for a Hindu widow to survive with confidence in a Hindu society, especially in a small village. Kamalam was a Christian widow with strong faith, convictions, and talents. After her husband’s death, she did not retreat as Hindu widows do, but rather continued to be an active witness to her faith. Her life continued to be productive till the end with doing evangelism with her unique style.

Kamalam lived in a comfortable house with a large and pleasant front porch. She began “sharing the good news” with people in the village from day one. Her front porch evangelism soon became popular. The village population included mostly Hindus, some Moslems, and a few Christians. Her front doors were always open to all who wanted to enter. People of upper and lower castes, rich and poor, conservatives and liberals, Christians and non-Christians, sober and alcoholics, young and old, women and men, intellectuals and illiterate: all started entering her front porch any time, day or

night to hear the “good news” because they felt welcomed.

The villagers had a special name for her house and referred to it as “the Christian Bungalow.” They called her fondly with respect, “Christian Patti,” meaning Christian grandma. This made it easier for her to share the good news with everyone who entered her front porch. How she shared the good news depended on the individual’s need and intellect. The stranger was always welcomed with a warm smile. The visitor got her undivided attention. She listened very carefully to their concerns without being judgmental. Her sympathetic nature and kind words made them open up to her even more without any doubts or fear. She shared their joys and sorrows, laughter and tears! She had won their trust. They could confide anything in her. They knew she did really care. Each individual received the help they needed and good counseling. When they left her front porch, all could see the expression of some comfort on their faces as if most of their burdens had been lifted.

How did Kamalam evangelize with these people who did not know Christ? Did she overdo quoting the scriptures or using Christ’s name? No, never. Then how could she possibly spread the good news among the non-Christians? To her, evangelism was not about sharing the good news with a motive of winning numbers for Christ! Her responsibility was only to share the love of Christ with others through her loving actions. While she did not preach the gospel to them, she totally relied up on the Holy Spirit and the Scriptures for her own guidance and wisdom that was needed to do effective evangelism. Prayer was the main part of her evangelism. She always prayed with the visitor up on their request. The prayer was mainly for their

concerns, which included the good news that her loving God cares for them as well. The villagers who experienced the love of Christ through her without the fear of conversion from their own religion, kept wondering as they left her front porch, “What makes this woman different from all the others in the village?”

She learned that some young men in the village had committed suicide as they could not deal with the stress in their lives. So she taught a few young people how to recognize the symptoms of depression and requested them to bring those young people to her immediately so that she could help them. Kamalam helped these young people realize how precious life is and they do not have the right to put a sudden end to it, just because they did not achieve some of their simple goals.

She nurtured their self-esteem, so that they could help themselves improve the quality of their lives in future. She shared with them the good news that our living God is loving and forgiving and God’s grace is sufficient for them to face any obstacles in life. She continued to pray asking God to give these people some hope. A few young men actually came to thank her for the encouragement she gave them by sharing the good news and giving them hope. When she saw some of these men succeed in life, it put a great big smile on her face. Is front porch evangelism worth trying?

Another young man in the village earned a lot of money, but spent it all on drinking, thus ruining his life and that of his family. When he approached her for help, Kamalam was ready to share the good news with him as well, but it required a lot of patience. One evening he came running in to her front porch, knelt down and touched her feet with tears rolling down his cheek and said, “I am trying my best to stop my drinking habit, but I am unable to, for something inside me drags my feet towards the liquor shop! Please do pray to your God for me. There is something different about your God!” Kamalam listened very carefully, without being

judgmental, and prayed for him. Her sound advice and kindness gave him comfort and hope, something he did not experience in his religion. Again, Kamalam echoed, “Do not give up! The good news is that our God cares for you, too.” Did the man hear the good news? There was a spark of hope in his eyes as he left her front porch with gratitude.

Doing evangelism among non-Christians can be complex. A Christian must learn to listen well and be patient in trying to be a good witness for Christ to those who have not had the opportunity to know him. Kamalam was effective because she accepted these people for what they were. She was knowledgeable about their religions and showed them that she respected them and their point of views and beliefs though they were different than hers. At the same time, her strong faith in Christ gave her courage to share the good news with them in such a way without causing anxiety in them.

Kamalam believed evangelism was not about making sure the villagers knew the Lord, but was about making sure they knew that she did share the good news well. Evangelism to her was about setting a good example, so that others will want to hear more about Jesus. Doing evangelism was part of who she was, in word and deed. There is nothing wrong in mentioning the name of Jesus Christ and whose good news we are sharing when communicating with non-Christians. However, evangelists like Kamalam learned very quickly that “sharing the good news through loving actions is far more effective than merely shouting the good news.”

Another tool she used in her evangelism was her sense of humor. According to writer Rabbi Shmuley Boteach, “Humor allows us to approach threatening subjects in a non-threatening way . . . Most people find it difficult to receive information from someone who has little or no sense of humor.” In order to share the good news, one needs people’s undivided attention. Kamalam

**. . . evangelists like
Kamalam learned
very quickly
that sharing the good
news through loving
actions is far
more effective than
merely shouting the
good news.**

understood this well and used her sense of humor in sharing her faith by using it. There was always laughter in her front porch! Who said anything about evangelism has to be dull?

Many who came to visit ended up wanting to know more about her God and the good news. For most of them, there was no good news in life; it was a struggle. Kamalam, after attending to their worldly needs, whether it was hunger, illness, or burden of the heart, shared with them good Bible stories and they always wanted more. For them, they were not mere stories, but stories of faith she was trying to plant into their lives to give them hope. Kamalam's sharing was never one-sided. It was a dialogue, for she encouraged them to ask questions in order to understand the good news.

Evangelists sometimes get a bad name because some believe that "the good news" belongs only to "born again" Christians. One day a very conservative preacher stood on the footsteps of Kamalam's front porch and started attacking the Hindus and Hinduism. He said that salvation can only come to them if they become Christians. That was his style of evangelism!

Kamalam observed the confusion on the faces of the Hindus. She did not want her efforts in showing them the love of Christ to go to waste. So she requested the preacher to stop attacking the Hindus and their religion. She pointed out that this was not the way to do evangelism because "the good news" will become bad news if we don't show respect to others and accept them for who they are. This took courage on her part to confront the preacher in order to protect the innocent. Isn't this what Christ did?

No one can forget the agony caused by the "September Eleventh" incident in our country. Evangelism has become more important today than ever. Kamalam's story opens a door for all of us who want to share the good news with others. There are many Muslims and other non-Christians living in fear and hopelessness in our midst today. They are afraid to trust anyone. We can certainly reach out to them in sharing the good news in a nonthreatening manner through our listening skills, an understanding heart, and kind deeds. We can give them hope for the future by sharing with them that the good news is not just for our benefit, but for them as well.

Please take a moment to imagine what would happen if each member of the United Church of

Christ practiced "Front Porch Evangelism" from their own home. If this could be done by each individual, think how much more effective our Church could be with its evangelism! It is said by some that "Charity begins at home." So also does evangelism, for the "good news" is not from us or ours to keep. It is a gift from God and each one of us is expected to share it freely with others.

Let us all open our hearts and our front porches and share the good news with others. Believe that the Holy Spirit will guide you just like it did evangelists like Kamalam. By God's abundant grace, we each have the ability to share the good news with all.

Kamalam's favorite Bible verses for sharing the Gospel:

1. God commands us to preach the Word (2 Tim 4:1-5)
2. God saves people through preaching of the Word (Rom 10:17)
3. God wants us to be his ambassadors (2 Cor 5:18-20)
4. It is the least we can do considering what Christ did for us (Lk 17:7-10)
5. Christ commands us to bear fruit (Jn 15:1-8 and Lk 13:6-9)
6. Christ commands us to go (Mt 28:19-20)
7. We are to be witnesses in all parts of the earth (Acts 1:8)
8. We are to bring good tidings (Isa 52:7)

Activities you can do in your local Church, Women's Guild, Men's Groups, etc.:

1. There are many similar stories like that of Kamalam you may know in your own family or community. Share these stories with others and encourage them to do personal evangelism.
2. It may be interesting and useful to print some of these stories in a booklet form.
3. In small prayer groups, pray for personal wisdom to do individual evangelism as well as for the Wider Church's effective evangelism around the world.
4. Start a small study group to learn about the basics about religions of the world. Invite people of other faiths to join your discussion. Take the opportunity to share the good news with them.

5. Find out how other denominations are doing evangelism today. Discuss the similarities and differences of their method of sharing the good news with ours (UCC).

Kausie White has served as a Christian educator in a local church setting for many years. She served on the Board of Directors of the United Church Board for World Ministries and is a former Executive Council

member. She also served on the planning committee of the Third National Women's Gathering. Currently she is serving on the Family Ministry Team of the UCC. She is a homemaker and is married to the Rev. Andrew P. White, a member of the Evangelism Team of Local Church Ministries, serving as a consultant with its Capital Campaign Services.

** Kamalam was Kausie's mother.*

*For more information on Personal
Evangelism and Witnessing, contact:*

David Schoen
Minister and Team Leader for
Evangelism
Phone: 216.736.3827
E-mail: schoend@ucc.org

வீட்டு முன் அறையில் இருந்தே நற்செய்தியை பரப்பலாமே!

கிறிஸ்தவர்களில் பலர் நற்செய்தி பணியை செய்வது மிக கடினமான காரியம் என்று கருதுகிறார்கள். அப்பணி, திருப்பணியாளர்கள் மட்டுமே செய்ய வேண்டிய கடமை என்று நினைத்து விடக்கி நிற்கின்றார்கள். ஆனால், நற்செய்தி பணியை எல்லோராலும் இல்லத்திலிருந்து கூட செய்ய இயலும் என்பதை உணர்ந்தால், அப்பணி செய்வதை தவிர்க்க முயலும் மனப்பான்மை மாறி விடும்.

திருமதி கமலம் அவர்களும், முன்னாள் பேராயரான அவரது கணவரும், திருப்பணி புரிந்த பின், ஓய்வுக்காக, தென்னிந்தியாவிலுள்ள ஒரு சிறு கிராமத்தில் வாழ்க்கையைத் தொடங்கினார்கள். திருப்பணியாளர்களின் பரம்பரையில் வளர்ந்து, திருப்பணியாளருக்கே மனைவியாய் அமைந்த கமலம் அவர்களுக்கு, நற்செய்தி பணி செய்வது இயல்பானதாக அமைந்தது. கிறிஸ்தவர்கள் நடுவிலும், பிற மதத்தினர் நடுவிலும் செய்து வந்த நற்பணியை, ஓய்வு பெற்ற பின்னரும் அவர்கள் தொடர்ந்து செய்தார்கள்.

கணவர் காலமான பின்னும் கமலம் நற்பணி புரிவதை நிறுத்தவில்லை. இந்தியாவில், இந்து விதவைகளுக்கு, இந்து சமுதாயத்தில், குறிப்பாக கிராமங்களில் வாழ்க்கை நடத்துவது மிக கடினம். ஆனால் கிறிஸ்தவ பக்தி, நம்பிக்கை, தாலந்து, ஆகியவை நிறைந்த கமலத்துக்கு, விதவையாக வாழ்க்கை நடத்துவது அவ்வளவு கடினமாகத் தோன்றவில்லை. இறுதிவரை நற்செய்தி பணியை ஊக்கமாக செய்வதை அவர்கள் நிறுத்தவில்லை.

கிராமத்தில் வசதியான திறந்த முன்னறை உள்ள வீட்டில் வசித்த கமலம் அவர்கள் முதல் நாளில் இருந்தே கிராம மக்களோடு நற்செய்தியை பகிர்ந்து கொள்ள ஆரம்பித்தார்கள். அவர்களது "முன்னறை நற்செய்தி பணி" விரைவில் பிரபலமானது. இந்துக்கள், முகமதியர்கள், மற்றும் கிறிஸ்தவர்கள் அனைவரும் அவர்களிடம் நற்செய்தியைக் கேட்க வந்தனர். கமலத்தின் இல்லத்துக்குள் வர விரும்பிய அனைவருக்கும் வாசல் கதவு எப்பொழுதும் திறக்கப் பட்டது. ஜாதி மத பேதமின்றி, உயர்ந்தோர், தாழ்ந்தோர், ஏழை, செல்வந்தர், கற்றோர், கல்லாதார், இளைஞர், முதியோர், ஆண்கள், பெண்கள், குழந்தைகள், அனைவரும் வரவேற்கப்பட்டனர்.

கமலத்தின் இல்லம் கிராம வாசிகளால், "கிறிஸ்தவ பங்களா" என்று அழைக்கப் பட்டது. அவர்களும் " கிறிஸ்துவ பாட்டி" என்று அன்புடன் அழைக்கப் பட்டார்கள். இது அவர்கள் செய்த நற்செய்தி பணியை எளிதாக்கியது. அவர்களது அன்பான உபசரிப்பும், இரக்க குணமும், கருத்தாக கவனிக்கும் தன்மையும், மக்களின் நம்பிக்கையையும், மதிப்பையும் பெற வைத்தது. கிராமத்தார் தங்களது மகிழ்ச்சியையும், வருத்தத்தையும், பயமின்றி பகிர்ந்து கொண்டனர். வீட்டை விட்டுச் செல்லும் பொழுது அவர்கள் மிகுந்த மன நிறைவோடும், மகிழ்ச்சியோடும் சென்றனர்.

கிறிஸ்துவை அறியாத இம்மக்கள் மத்தியில் கமலம் எவ்வாறு நற்செய்தியைப் பரப்பினார்கள்? திருமறை வசனங்களையோ, கிறிஸ்துவின் பெயரையோ சொல்லி மட்டும் அல்ல, தனது அன்பான செயல்களின் மூலம் நற்செய்தியை விளக்குவதை அவர்கள் தனது கடமையாக கருதினார்கள். அவ்விதம் செயல் பட, திருமறையையும், தூய ஆவியின் நடத்துதலையும் தான் அவர்கள் நம்பியிருந்தார்கள்.

அவர்களது நற்செய்தி பணிக்கு அடிப்படையாக இருந்தது ஜெபம்தான். விருந்தினரின் வேண்டுகோளுக்கு ஏற்ப, அவர்களது தேவைகளுக்காக அவர்களோடு சேர்ந்து ஜெபித்தார்கள். மத மாற்ற தேவையும், பயமும் இன்றி, கிறிஸ்துவின் அன்பை உணர்ந்த மக்கள், கமலத்தின் வீட்டை விட்டுச் செல்லும் பொழுது, "மற்ற கிராமத்தாரை விட இந்த தாயார் வித்தியாசமாக காணப்படுவதற்கு காரணம் என்ன?" என்று வியந்தனர்.

கிராமத்தில் சில இந்து வாலிபர்கள் தற்கொலை செய்து கொண்டதாக கேள்விப்பட்ட கமலம், மற்ற இளைஞர்களை அழைத்து, அவர்களும் அவ்விதமான செயலில் ஈடுபடாமல் இருக்க நல்லறிவு கூறினார்கள். வாழ்க்கை மிகவும் விலை பெற்றது என்றும், கடவுள் தந்த உயிரை அழிக்க மனிதனுக்கு உரிமை இல்லை என்பதையும் உணர்த்தினார்கள். கடவுளின் அன்பும், அருளும், வாழ்க்கையின் சோதனைகளை எதிர்ப்பதற்கு தேவையான சக்தியை அளிக்கும் என்று ஊக்குவித்தது, வாலிபர் பலருக்கு நம்பிக்கையை அளித்தது. பல இளைஞர்கள் அறிவுறையைக் கேட்டு வாழ்க்கையில் முன்னுக்கு வந்ததுடன், வீடு தேடி வந்து கமலம் அளித்த ஊக்கத்திற்கு நன்றி கூறிய போது, கமலத்தின் உள்ளம் மகிழ்ச்சியால் பொங்கியது.

பிற மதத்தினர் நடுவில் நற்செய்தியை கூறுவது அவ்வளவு எளிதான காரியம் அல்ல. கிறிஸ்துவுக்கு நல்ல சாட்சியாக இருப்பதற்கு, கிறிஸ்தவர்கள் திறந்த மனப்பான்மை கொண்டவர்களாய் இருக்க வேண்டும். கமலம் அவர்கள் மற்றவர்களை திறந்த மனதோடு புரிந்து கொண்டதோடு, பிறருடைய மதங்களைப் பற்றியும் அறிந்து வைத்திருந்தார்கள். மற்றவர்களின் மத நம்பிக்கையையும், கருத்துக்களையும் மதித்தார்கள். இயேசு கிறிஸ்துவின் மேல் வைத்திருந்த நம்பிக்கை, பிறர் மனதை புண்படுத்தாமல் "நற்செய்தியை" பகிர்ந்து கொள்ளும் திறமையையும், தைரியத்தையும் அவர்களுக்கு அளித்தது.

கமலம், "நற்செய்தி பணி" என்பதை வெறும் வார்த்தையால் மட்டுமல்ல, செயலிலும் காட்டப்பட வேண்டும் என்பதை முழுமையாக நம்பினார்கள். கிறிஸ்துவின் நாமத்தையும், நற்செய்தியையும், உரக்க கூவினால் மட்டும் பயனில்லை, வாழ்க்கையில் அன்பான நற்செயல்களின் மூலம் பரப்புவதே மேலானது என்பதை வாழ் நாள் முழுவதும் கடைபிடித்தார்கள்.

நகைச்சுவை திறமை கமலத்தின் திருப்பணிக்கு மிகவும் பயனுள்ள கருவியாக அமைந்தது. ஷ்முலே போடிச் என்னும் யூத குரு "நகைச்சுவையானது, கடினமான கருத்துக்களை எளிதாக பகிர்ந்து கொள்ளவும், புரிந்து கொள்ளவும் உதவுகின்றது" என்று கூறியுள்ளார். அதற்கு ஏற்ப, கமலத்தின் பணியில் கலந்திருந்த நகைச்சுவை, முன்னறையில் கூடிய விருந்தினரின் முகத்தில் சிரிப்பையும், மகிழ்ச்சியையும் ஏற்படுத்தியது. நற்செய்தி பணி கலப்பின்றி இருக்க வேண்டும் என்று யார் சொன்னது?

கமலத்தைத் தேடி வந்த மக்களின் வாழ்க்கையில் கவலைகளும், போராட்டங்களும் நிறைந்திருந்தது! அவர்களுடைய கவலைகளைக் கேட்டு அறிந்து கொண்டதுடன், தன்னால் இயன்ற உதவியை அவர்களுக்குச் செய்த பின்னர், வேத நூலில் உள்ள கதைகளின் மூலமாக, நம்பிக்கை அளிக்கும் இயேசுவின் அன்பை எடுத்துரைத்தார்கள். மக்களின் கருத்துக்களையும், கேள்விகளையும் பயமின்றி பகிர்ந்து கொள்ள ஊக்குவித்தார்கள். ஆறுதல் அடைந்த மக்கள், நற்செய்தியை அதிகமாக கேட்க விரும்பினார்கள்.

ஒரு நாள், கிறிஸ்தவ அடிப்படை வாதியான நற்பணியாளர் ஒருவர், கமலத்தின் வீட்டு வாசற்படியில் நின்று, அங்கு கூடியிருந்த இந்து மதத்தினரையும், அவர்களது மதத்தையும், தாக்கிப் பேசினார். மக்களின் முகத்தில் தோன்றிய சோர்வைக் கண்ட கமலம், அப்பணியாளரை முன்னறையில் அழைத்து வந்து கண்டித்து, கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை, பிற மதத்தினரை இழிவாகவும், தாக்கியும் பேசுவதன் மூலம் அல்ல, அவர்களை மதிப்பதாலும், அன்பு கலந்த வார்த்தைகளாலும், செயல்களாலும் மட்டுமே பகிர்ந்து கொள்ள முடியும் என்பதை வலியுறுத்தினார்கள். இதை கமலம் தைரியமாகவும், தயங்காமலும் செய்தார்கள். இதைத்தானே கிறிஸ்துவம் செய்தார்?

செப்டம்பர் மாதம், பதினொன்றாம் தேதி நிகழ்ந்த சோக நிகழ்ச்சி மறக்க இயலாத ஒன்று. இந்த சூழ்நிலையில், நற்செய்தி பணி செய்வது மிக தேவையான காரியம். கமலம் அவர்கள் செய்த நற்செய்தி பணி நமக்கு ஒரு நல்ல முன்மாதிரியை காட்டுகிறது. இன்று நம் மத்தியில், முகமதியர்கள், மற்றும் பிற மதத்தினர் பலர் பயத்துடனும், மற்றவரை நம்ப முடியாத சூழ்நிலையிலும், எதிர்கால நம்பிக்கையற்றும் வாழ்ந்து வருகிறார்கள். இம்மக்களையும், அவர்களுடைய வேறு பட்ட நம்பிக்கைகளையும் மதித்து, நம்முடைய அன்பான சொல்லாலும், செயலாலும், கிறிஸ்துவின் அன்பை அவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்ள நம்மால் முடியும். இவர்களுக்கு எதிர்காலத்தில் நம்பிக்கை ஏற்பட இதை நாம் அவசியம் செய்ய வேண்டும். "நற்செய்தி" கிறிஸ்தவர்களுக்கு மட்டுமல்ல, எல்லோருக்கும் நம்பிக்கை அளிக்கக் கூடிய ஒரு செய்தி என்பதை அவர்களுக்கு உணர்த்த வேண்டும்.

ஒவ்வொரு கிறிஸ்தவ நபரும் தங்களது இல்லத்தில் இருந்தே "முன்னறை நற்செய்தி பணியை" செய்ய முயற்சித்தால், ஐக்கிய கிறிஸ்தவ திருச்சபையானது (UCC), எவ்வளவு பயனுள்ள நற்செய்தி பணியை உலகமெங்கும் செய்ய இயலும் என்பதை சிந்தித்து பார்ப்பது அவசியம். தர்மம் வீட்டில்தான் முதலில் ஆரம்பிக்க வேண்டும் என்று சொல்லுவார்கள். அது போலவே, நற்செய்தி பணியும் இல்லத்தில் இருந்தே ஆரம்பிப்பதும் முக்கியம். இறைவனிடம் இருந்து ஈவாக பெற்ற நற்செய்தியை, பிறருடன் இலவசமாக பகிர்ந்து கொள்வதை கிறிஸ்து நம்மிடம் எதிர்பார்க்கிறார்.

நம் ஒவ்வொருவரது இதயத்தையும், இல்லத்தின் முன் அறையையும் திறந்து வைத்து, இறைவனின் நற்செய்தியை மற்ற மக்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள முயலுவோம். கமலத்தை வழி நடத்திய தூய ஆவியானவர், எல்லோரையும் நடத்த வல்லவர். கடவுளின் மகத்தற்ற அருளால், இதை உற்சாகத்துடன் நிறைவேற்ற நம் அனைவராலும் முடியும்.

கமலத்துக்கு விருப்பமான வேத வசனங்கள்:

1. திரு வசனத்தை பிரசங்கம் செய்ய கட்டளை இடுகிறார் [2 தீமோத்தேயு 4:1-5]
2. விசுவாசம் கேள்வியினாலே வரும் [ரோமர் 10:17]
3. கிறிஸ்துவுக்காக ஸ்தானாதிபதிகளாய் இருக்க எதிர்பார்க்கிறார் [[2 கொரிந்தியர் 5:18-20]
4. செய்ய வேண்டிய கடமைகளை நிறைவேற்றுவதை எதிர்பார்க்கிறார் [லூக்கா 17:7-10]
5. மிகுந்த கனிகளை கொடுக்க வேண்டுமென்று எதிர்பார்க்கிறார் [யோவான் 15:1-8], [லூக்கா 13:6-9]
6. சகல ஜாதிகளையும் சீடர்களாக்க விரும்புகிறார் [மத்தேயு 28:19-20]
7. பூமியின் கடைசி பரியந்தம் சாட்சிகளாய் இருப்போம் என்றார் [அப்போஸ்தலர் 1:8]
8. பிறருக்கு நற்செய்தியைக் கூறுவது நமது கடமை [ஏசாயா 52:7]

உங்கள் திருச்சபையில் செய்யக்கூடிய சில பணி முறைகள்:

1. உங்களுடைய சொந்த சாட்சிகளை பிற கிறிஸ்தவர்களுடன் பகிர்ந்து கொள்வதுடன், பிறரையும் அவ்விதம் செய்ய உற்சாகப்படுத்துங்கள்.
2. பலருடைய சாட்சிகளைத் தொகுத்து சிறு புத்தகமாக வெளியிடுவது பயனுள்ளதாக இருக்கும்.
3. சிறு ஜெப குழுக்களில், தனிப்பட்ட அளவிலும், திருச்சபையாகவும், உலகம் முழுவதும் நற்செய்தி பணியை செய்ய தேவையான ஞானத்தை கடவுள் அளிக்க வேண்டுமென்று ஜெபியுங்கள்.
4. உலக மதங்களைப் பற்றி கற்றுக்கொள்ள பிற மதத்தைச் சேர்ந்த அறிஞர்களையும், சொற்பொழிவாளர்களையும், திருச்சபை கூட்டத்திற்கு அழையுங்கள். அவர்களுடன் கிறிஸ்துவின் நற்செய்தியை பகிர்ந்து கொள்ளும் சந்தர்ப்பத்தையும் ஆதாயப்படுத்திக்கொள்ளுங்கள்.
5. மற்ற திருச்சபைகளில் எப்படி நற்செய்தி பணி புரிகிறார்கள் என்பதை அறிந்து கொண்டு, நமக்கும் (UCC) அவர்களுக்கும் உள்ள ஒற்றுமையையும், வித்தியாசங்களையும் பற்றி உரையாடுங்கள்.

For more information, contact:

Kausie White

E-mail: kausiew@hotmail.com

Permission is granted to reproduce this article.